

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

**Αι άπογοητεύσεις του Γαβριηλίδη.—Ο Μητροπολίτης Μελενίκου.—
Ο υπερεκατονταετής ούζοπότης γέρων.—Μιά μονομαχία του
Γαβριηλίδη.—Τά παπούτσια του Ρωμάνου.**

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μιά εποχή μάλιστα κατήργησε και αυτά τὰ λίγα όπου έτρωγε.

Διαβάσας κάπου, ότι ή νηστεία επιβάλλεται εις τους ανθρώπους, για να πενιάσουν τὰ γερά αίμοσφαίρια του σώματος και να φάνε τὰ άσθενικά τοιαύτα, και να καταβροχθίσουν τὰ μικρόβια, έμενε τρεις ήμέρες έντελώς νηστικός, και τήν τετάρτην, έτρωγε μίαν γιαούρτην, έπειτα έμεινε άλλες τρεις μέρες νηστικός και τήν τετάρτην πάλιν, έκανε ένα λουτρόν και έτρωγεν ένα καρπούζι!...

Τό βράδυ, τις περισσότερες φορές δέν έτρωγε τίποτε απολύτως!

“Ας έλθωμεν τώρα εις τας άπογοητεύσεις του.

Το καλοκαίρι του 1915, περιώδευεν εις τήν Μακεδονίαν «για να αναπνεύση αντίβενιζελικόν αέρα» καθώς έλεγεν.

Η παλαιά Έλλάς έβενιζέλιζεν τότε, διότι δέν είχαν άρχίσει οι Γάλλοι ακόμη τους άποκλεισμούς, τής Διεθνούς Άστυνομίας, τας καταλήψεις διαφόρων ελληνικών μερών, και τις τώσες άνοησίες, που έκαμαν όλους τους Έλληνας να άγανακτήσουν!...

Από τας Σέρρας ήλθεν εις τό Σιδηρόκαστρον, άκολουθούμενος από τόν τότε Νομάρχη Σερρών, τόν Ριζοδήμον, του οποίου ή διανοητικότητα του έκαμεν έντύπωσιν. (Είπαμε ότι ο Γαβριηλίδης δέν συναναστρέφετο όποιον και όποιον). Εις τό Δεμίρ-Ίσάσρ, του σύστησα τόν μακαρίτην Μητροπολίτην Μελενίκου, τόν Παρθένιον, έναν γίγαντα ιερόαρχην, άγράφματον, άλλα γεμάτον καρδιά, για αυτό παιδί άληθινόν, που μιλούσε έπιγραμματικά, για κάθε πράγμα και τόσο εκφραστικά, που έκανε έντύπωσιν εις τόν Γαβριηλίδη.

— Που σπούδασες, Δέσποτά μου ; τόν ήρώτησε.

— Εις τὰ... σοκκάκια, του άπήντησεν έκείνος.

Εις τόν Γαβριηλίδην ήρσεν υπερβολικά ή άπάντησις και δέν τήν λησμονούσε.

“Ο Παρθένιος ήτο σωματώδης, δυνατός πολύ, και δσάκις ένθεουσιάζετο ήλλάλαζεν έκ χαράς, που έκανε να τρέμουνε τὰ τράμα. Φαντασθήτε, λοιπόν, τήν έκπληξιν του Γαβριηλίδου, όταν ήκουσε ότι ο γεμάτος ύγεια και δύναμι γέρων έκείνος Ιερωμένος, δέν ένήστεισε ποτέ τό κράς, παρά μόνον στις θρησκευτικές σαρακοστές και τις νηστείες, και ότι τό έτρωγε μάλιστα και κατά κόρον, γεύμα-βράδυ!

“Ετοιμάσα τότε προς τιμήν του, ένα γεύμα στο «Ζεστό Νερό» του Σιδηροκάστρου. Στο δρόμο έθαύμαζε τήν φύσιν σαν μικρό παιδί ή έπαιξε με τόν Παρθένιον, άλληλοπετροβολούμενοι και άλληλοβροχόμενοι εις τὰ ποτάμια.

Η φράγτες ήσαν γεμάτες άνθισμένες άγραμπελιες και ποφυρές ολόανθιστες ροιδιές.

“Ο Γαβριηλίδης δείχνων τό λευκό άνθος της άγραμπέλης παρά τό καταπόφυρο λουλούδι της ροιδιάς, μάς ειπε :

— Γάμοι! Γάμοι γίνονται γύρω μας, παντού. Η λευκή ή άγνότης και ή παρθενία παρά τόν πυρίνον, τόν άγριεμένον οργασμόν!...

Σ' ένα χωράφι έκεί δίπλα, ένας γέρος έκανε χωράφι.

“Ο γέρος έκείνος, του οποίου δέν ένθυμούμαι τό όνομα, ήταν τότε έκατόν δύο έτών. Του τό είπαμε του Γαβριηλίδη. Του φάνηκε παράξενο και ίδιώς ή άκμαίωτης του γέρου, να κώνη και χωράφι και μάλιστα να οδηγή και με τόσο σπιβαρότητα, τὰ βόδια!

— Για φρονάξτε τον, μάς ειπε, να τόν δούμε, θά εινε πολύ περιεργός!...

Σάν έπλησίασε ο γέρος, ο Γαβριηλίδης ειπε :

— Αύτός, είμαι βέβαιος, ότι δέν θα ήπαι ποτέ ούζο στη ζωή του.

Σάν ρωτήσαμε τό γέρο, μάς άπήνησε :

— Και μήπως ήπια ποτέ... νερό! *Όλο ούζο πίνω!

“Ο Γαβριηλίδης έστενοχωρήθηκε.

— Άλλο κόσμο σήμερα ρίξετε, από μέσα μου! μάς ειπε.

Γράφομεν ανώτερο, ότι εύκολώτερον ήταν να ιδή κανείς και να μιλήσῃ με τόν Σουλτάνο παρά με τόν Γαβριηλίδην. Ουδέποτε έφάνηκε σε κοσμικές συγκεντρώσεις, σε συναυλίες, ή σε θέατρα. Ουδέποτε έδεάθη με κόσμο, σε περίπατο. Ποτέ δέν τόν ειδαν να κάθεται σε κέτρα άποκόσμου ή κοσμικά. Κατέβαινε στα Φάληρα, χόρταινε γαλανότητα θαλάσσης, προσέχων μη του μόλυβη κανείς τήν ιερή αυτήν μσταγωγίαν του με τήν φύσιν, ή τραβούσε εις τας έξοχάς, που έχαιρετο τις πρασινάδες, και έπίστρεφε φρέσκος και άνανεωμένος στο γραφείο του, όποτε άρχιζαν οι κεραινοί του.

Και όμως ο άνθρωπος αυτός, όταν έξεδιδη τό «Μη Χάνεσαι» ήτανε κοσμικάτατος, και εκάλεσε μάλιστα και κάποιον σε μονομαχία, αυτός που τώσον άποτροπιαζότατε τὰ αίματα και τὰ σπαθιά κατόπιν.

Νά ή έπιστολή του, που δημοσίευσεν εις τό «Μη Χάνεσαι» όταν ένας έμπορος, Τσάτσος προσέκληθει σε μονομαχία απ'αυτόν, ήρνήθη:

«Και επειδή ήρνήθης να δεχθής τούς μαρτυράς μου κ. Τσάτσος και επειδή δέν έδεχθής να μονομαχήσῃς, σε άποκαλώ και δημοσίως άτιμω»

“Ας φαντασθῃ λοιπόν κανείς τήν έκπληξιν των Άθηναίων, όταν πρό 15 σχεδόν ετών, ειδαν τόν Γαβριηλίδη σε μιά συναυλία ενός μικρού δαιμονισμένου βιολιστού του Φλοριζέλ.

“Όλοι κατεπλάγησαν γιατί εύκολώτερον ήταν να τόν συναντήσῃ κανείς εις τήν Άμβέρσαν, εις τό Σουδάν, εις τας Καναρίους νήσους, παρά σε θέατρο.

Ούτε εις τό γραφείο του, δέν μπορούσες να τόν δῆς.

“Έπρεπε, καθώς διηγούνται οι παλαιότεροι, για να γείνης δεκτός εις τό γραφείον του να άποτανήσει εις πληθος υπαλλήλων της «Ακροπόλεως» και τέλος να πέσῃ στα χέρια του Μπάριμπα—Κωστά του ήρακιανού φουσταναλλοφόρου Ρουμιλιώτου, ο όποιος σε κάθε ερώτησι : «Αν ο Γαβριηλίδης εινε μέσα» βράζε τό χέρι του, στο διπλωτό σελάχι του, και έβγαζε τόν εις τό μαντήλι του τυλιγμένον χορδοκομμένον του καπνόν, καθώς ήγειγεται ο Παπαντωνίου :

— Ούρ' παιδί, έχ'ς κάνα τσιγαρούχαρ'!

Τόν Γαβριηλίδην μόνον ο Ρέπουλης και κατόπιν ο Πώπ, ως άρχισυντάκτη της «Ακροπόλεως» και στην καλή οικονομική της έποχή και ο αρχιλογιστής του, ο Σπανόπουλος, κατόρθωσαν να τόν βλέπουν, μά μοναχά φορά τήν έβρομάδα.

Και αυτή τή φορά, δέν ήσαν βέβαιοι ότι θα τόν βλέπαν, γιατί πολλές φορές, συνέβη να μπουν εις τό γραφείον του και να βρουνε άντι του Διευθυντού των μιλ...έπιστολή, εις τήν όποιαν τώσον άνηγγέλετο, βιαστικά—βιαστικά, με τὰ ιερογλυφικά του Γαβριηλίδη γράμματα, ότι τό περασμένο βράδυ ειχε μητή στο βαπόρι, φεύγοντας διά τήν Γροιλανδίαν, και ότι «τό φύλλο πρέπει να βγαίνῃ ένωρίς!».

“Ο Γαβριηλίδης χειμώνα, καλοκαίρι, και με τους μεγαλειτέρους άκόμα παγετούς, ειργάζετο εις τό γραφείο του, ώρες ολόκληρές με άνοιχτό παράθυρο.

Πολλάκις οι συντάκτη του φορούσαν τας έπανωφόρια τους, για να πάνε στο... γραφείο του.

“Ο Γαβριηλίδης αγαπούσε ότι έξυπνο και πρωτότυπο.

Μιά φορά εις τήν «Ακρόπολι» ειργάζετο ο νύν διευθυντής της έφημερίδος ή «Σφιγξ» στην Αιγυπτον, Ρωμάνος. Η «Ακρόπολις» ειχεν οικονομικά στενοχωρία και ο Ρωμάνος ένοχλούσε συχνά τό λογιστήριον, ζητών ίδιώς χρηματα για να αγοράσῃ ένα ζευγάρι ύποδηματα. Φαίνεται δε ότι έφθασε και σ' άπειλάς και ο τότε διαχειριστής παρεπονέθη εις τόν Γαβριηλίδην, όστις άν και αυτός ήτο επαναστατικού χαρακτήρος, δέν χώνευσε όμως καμμίαν επαναστασιν εις τήν «Ακρόπολιν». Και πάνει μιά και δυό άπολύει εγγράφος τόν Ρωμάνον.

“Ο Ρωμάνος, μόλις έλαβε τήν άπόλυσι του, τοῦ κάνει μιά άπάντησι :

«Κύριε Διευθυντά, «Τώρα που τρυπήσαν τὰ παπούτσια μου, τώρα μου τὰ δίνετε... στο χέρι.»

Μετά τιμής Α. Ρωμάνος.

Τόσο έξυπνη έφάνηκεν ή άπάντησις αυτή εις τόν Γαβριηλίδη, που άνεκάλεσεν άμέσως τήν άπόλυσι, διέταξε να του αγοράσῃ και να του δωρηθῃ έκ μέρος της «Ακροπόλεως» ένα ζευγος παπούτσια, να ξευρεθῃ τρόπος να πάρῃ ο Ρωμάνος όσα του καθυστερούντο και να του αδηθή ο μισθός! (Άκολουθεί)